

Arrest

nr. 184 710 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 31 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 december 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 december 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2016 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J.-P. DOCQUIR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

De verzoekende partij diende *d.d.* 21 september 2008 te Algiers een aanvraag in voor een visum lang verblijf ('type D') teneinde in België te komen studeren.

Het visum werd ambtshalve afgeleverd door de Belgische ambassade te Algiers.

De verzoekende partij zou op 10 februari 2009 zijn aangekomen in België.

Op 19 maart 2009 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 31 oktober 2009.

Op 15 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 april 2010 werd te Quiévrain, onder een bijlage 3, een attest van inontvangstneming afgeleverd.

De verzoekende partij werd op 12 februari 2010, onder een bijlage 33bis, bevolen het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij werd op 26 augustus 2010 aangetroffen in illegaal verblijf terwijl zij betrappt werd op winkeldiefstal. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld, doch de verzoekende partij mocht beschikken zonder meer.

De verzoekende partij werd op 23 maart 2011 andermaal aangetroffen in illegaal verblijf terwijl zij betrappt werd op winkeldiefstal. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld, doch de verzoekende partij mocht beschikken zonder meer.

Op 13 februari 2012 werd de verzoekende partij nogmaals aangetroffen in illegaal verblijf terwijl zij betrappt werd op winkeldiefstal met geweld. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld, doch de verzoekende partij mocht beschikken zonder meer.

Op 9 november 2012 werd de verzoekende partij aangetroffen in illegaal verblijf terwijl zij betrappt werd op het niet betalen van een vervoersbewijs. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld, doch de verzoekende partij mocht beschikken zonder meer.

Op 13 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 2009 onontvankelijk.

Op 13 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.

Op 19 juli 2013 werd de verzoekende partij aangetroffen in illegaal verblijf terwijl zij betrappt werd op winkeldiefstal. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 19 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen. Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij op 19 augustus 2013 beroep aan tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 4 maart 2014 werd de verzoekende partij aangetroffen in illegaal verblijf, waarna er een administratief verslag vreemdelingencontrole werd opgesteld.

Op 4 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 7 dagen.

Op 24 maart 2014 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank te Leuven bij verstek veroordeeld tot 10 maanden gevangenisstraf uit hoofde van diefstal en onwettig verblijf.

Op 3 november 2015 wordt de verzoekende partij opgesloten in de gevangenis te Vorst ter uitvoering van haar opgelopen straf. Diezelfde dag tekent de verzoekende partij verzet aan tegen het verstekvonnis van 24 maart 2014.

Het verzet werd ontvankelijk verklaard, doch wordt de verzoekende partij op 16 december 2015 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

Op 16 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

"De heer, die verklaart te heten: B. N. geboren te T.-O., op 23.05.1982 onderdaan van Algerije ALIAS: <AANVULLEN - ALIAS>

Wordt onmiddellijk het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, A. P., attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden:

betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, illegaal verblijf feit waarvoor hij op 02/11/2015 door de correctioneel rechtbank van Leuven werd veroordeeld tot een niet definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

Betrokkene verklaart een vriendin te hebben in België.

Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Daarenboven verstoort een tijdelijke scheiding van betrokkene met zijn partner/gezin, met het oog op het vervullen van de noodzakelijk formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het voornoemde verdrag.

+ artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft binnen de toegekende termijn geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 26/02/2010, 19/07/2013 en 04/03/2014."

Op 16 december 2015 legt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een inreisverbod op voor de duur van drie jaar op. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

"naam: B.

voornaam: N.

geboortedatum: 23.05.1982

geboorteplaats: T.-O.

nationaliteit: Algerije

wordt een inreisverbod voor 3jaar opgelegd

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 16/12/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft bevelen om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werden tussen 26/02/2010, 19/07/2013 en 04/03/2014. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, illegaal verblijf feit waarvoor hij op 02/11/2015 door de correctioneel rechtbank van Leuven werd veroordeeld tot een niet definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- ☐ voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- ☐ een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

De vriendin van betrokkene verblijft in België. Echter, deze inreisverbod is niet disproportionele met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn vriendin kan zich begeven naar Algerije. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Algerije geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, illegaal verblijf feit waarvoor hij op 02/11/2015 door de correctionele rechtbank van Leuven werd veroordeeld tot een niet definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend, op 15/12/2009. Deze aanvraag werd op 13/02/2013 geweigerd. Deze beslissing is op 19/07/2013 aan betrokkene betekend. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in een exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de verwerende partij opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan de verzoekende partij, vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. Daargelaten of de vermelding in artikel 7 “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”, op zich niet reeds volstaat om een gebonden bevoegdheid te dezen uit te sluiten, dient te worden opgemerkt dat van een gebonden bevoegdheid sprake is “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057). Het woord “moet” in voormeld

artikel 7 sluit niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten een bepaalde termijn bevat. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3, van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie MAST, o.c., nr. 1060). Daarenboven moet nog gewezen worden op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde de situatie dient te beoordelen, al betreft het daarbij geen "ruime" discretionaire appreciatiebevoegdheid. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat daarbij een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel "moet" worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°, van de Vreemdelingenwet) en de gevallen waarin een bevel "kan" worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°, van de Vreemdelingenwet).

Daarbij moet er nog op worden gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). In het geval van de "verplichte" afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft een dergelijk onderzoek betrekking op de vraag of correct werd vastgesteld dat de betrokkene geen houder was van de vereiste documenten (1°), of de in artikel 6 bepaalde termijn werd overschreden (2°), of de betrokkene Schengen-geseind is (5°), of hij onder toepassing valt van een terugwijzings- of uitwijzingsbesluit (11°) of van een inreisverbod (12°). De verzoekende partij heeft er alleszins een belang bij de feitelijke en juridische vaststellingen te betwisten die tot de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet hebben geleid. Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat voor de totstandkoming van het bestreden bevel steeds een concrete beoordeling en appreciatie vereist zijn (cf. RvS (Algemene Vergadering) 2 april 2009, nr. 192.198, overweging 19), zodat, al is de appreciatie in de gevallen gevisieerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° niet zo ruim als in de overige gevallen, het te dezen zeker niet gaat om een zuiver gebonden bevoegdheid.

Overigens bevestigde de Raad van State in zijn arresten met nummer 231.443 en nr. 231.444 van 4 juni 2015 "*que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée.*" [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was].

Ook in zijn arrest van 26 juni 2015 met nummer 231.762 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een "hogere" norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1 - 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 8 van het EVRM.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"En ce que la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs (article 1 à 3) exige l'indication dans l'acte des considérations de droit et de fait qui soient pertinents, précis et légalement admissibles.

Que ce contrôle de légalité englobe le contrôle de l'exactitude des motifs de fait sur lesquels elle repose;

Que ces articles doivent être lus conjointement avec l'article 8 de la CESDH.

Alors que la motivation avancée par le Ministre de l'Intérieur n'est pas conforme à la réalité.

Attendu qu'une demande de régularisation avait été introduite.

Que la relation durable existe depuis de nombreuses années.

Que cela est connu de l'Office des Etrangers.

Attendu qu'une demande de mariage a été introduite auprès de l'administration communale de Jette par Madame E. A. N., de nationalité belge, la future épouse de l'intéressé.

*Que celle-ci fait partie également du dossier administratif et est intégrée dans la présente requête ;
Que cette demande de mariage a donné lieu à un rendez-vous auprès de l'officier d'Etat civil en vue de compléter les formalités prévues à cet effet.*

Que le couple se connaît depuis plusieurs années et est dans les conditions tant pour un mariage que pour un regroupement familial (domicile suffisant, revenu de médecin hospitalier assistant psychiatre en formation).

Que les démarches prennent du temps mais que la protection liée à la demande (non arrestation et non éloignement du territoire durant l'instruction de la demande, garanties procédurales – protection par la nationale, législation et jurisprudence européenne).

Que l'administration reconnaît la relation durable dans le corps des décisions mêmes.

Que les faits commis par l'intéressé sont anciens et qu'il ne constitue plus une menace actuelle pour la population et l'ordre public.

Qu'il a purgé sa peine.

Qu'il a une vie familiale ancienne et actuelle sur le territoire de la Belgique.

Qu'il avait en son temps introduit une demande de régularisation avec sa compagne.

Que ces éléments démontrent que l'invocation de la protection de la vie familiale via l'article 8 de la CESDH est fondée.

Une décision d'ordre de quitter le territoire a été notifiée le 15-12-15 avec interdiction d'entrée de 3 ans ; décisions qui ne sont pas motivées correctement et sont entachées des défauts qui seront décrits dans la rubrique des moyens.

Ces actes administratifs sont attaqués devant votre conseil.

Qu'un rendez-vous concernant la demande de mariage a été programmé en février 2016 avec l'Officier de l'Etat Civil.

Que ces démarches permettent de fonder une protection contre l'éloignement du territoire ainsi que contre la décision d'interdiction d'entrée.

Que celle-ci fait partie également du dossier administratif et est intégrée dans la présente requête ; Ces actes administratifs sont attaqués ensemble devant votre conseil.

A cet égard, la motivation ne répond pas du tout aux exigences de motivation formelle.

En conclusion, l'acte est donc vicié car inadéquat et ne tenant pas compte de l'ensemble des éléments de fait et de droit qui soient pertinents précis et légalement admissibles ; la motivation est contraire au prescrit de la loi du 29 juillet 1991 et il y a une erreur manifeste d'appréciation,

L'acte attaqué doit donc être suspendu et annulé.

Que le moyen est sérieux."

3.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werden genomen.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet voor het afgeven van het bevel om het grondgebied te verlaten en artikel 74/14, §3, 3° en 4°, van de Vreemdelingenwet voor de termijn om het grondgebied te verlaten. In de eerste bestreden beslissing zijn tevens de feitelijke overwegingen te vinden. De verwerende partij stelt vast dat de verzoekende partij op het moment van arrestatie niet in het bezit was van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Bovendien wordt de verzoekende partij geacht de openbare orde te kunnen schaden want op 2 november 2015 werd zij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven daar zij zich schuldig gemaakt had aan een gewone diefstal. De verzoekende partij heeft ook geen gevolg gegeven aan eerdere gegeven bevelen om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij motiveert verder dat de verwijdering van de verzoekende partij niet disproportioneel is met haar recht op een familieleven, aangezien het een tijdelijke scheiding betreft met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen. Er is aldus, volgens de verwerende partij, geen schending van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij haalt de schending van de formele motiveringsplicht ook aan ten aanzien van de tweede bestreden beslissing. Uit lezing van het inreisverbod blijkt dat deze is gestoeld op artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet voor het opleggen van een inreisverbod. Tevens zijn de feitelijke overwegingen te vinden in de tweede bestreden beslissing. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, die haar ter kennis werden gebracht op 26 november 200, 19 juli 2013 en op 4 maart 2014. Bovendien werd de verzoekende partij op 2 november 2015 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven daar zij zich schuldig gemaakt had aan een gewone diefstal. De verwerende partij motiveert verder dat het inreisverbod niet disproportioneel is met haar recht op een familieleven, aangezien het geen beëindiging van de familiale relaties is, maar het betreft een loutere tijdelijke scheiding die op zich geen ernstig nadeel vormt daar haar vriendin zich ook naar Algerije kan begeven. Er is aldus, volgens de verwerende partij, geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, wordt een inreisverbod van drie jaar opgelegd.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij meent dat er niet voldoende rekening werd gehouden met haar gezinsleven en dat zij een huwelijksaanvraag ingediend heeft, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 8 van het EVRM, daar de verzoekende partij deze bepaling geschonden acht.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/ privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

De Raad duidt erop dat de bestreden beslissingen geen betrekking hebben op een weigering van een voortgezet verblijf maar dat het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid, van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89).

De verzoekende partij verwijst *in casu* naar haar relatie en haar intentie om te huwen.

De verwerende partij geeft een bevel om het grondgebied af, daar de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. De verwerende partij legt *in casu* een inreisverbod van drie jaar op nadat zij heeft vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij motiveert de duur

van het inreisverbod op basis van het gegeven dat de verzoekende partij niet geaarzeld heeft om illegaal in België te verblijven en de openbare orde te schaden. De verzoekende partij betwist niet dat zij geen gevolg gegeven heeft aan het eerder opgelegd bevel om het grondgebied te verlaten, noch betwist zij dat ze tijdens haar illegaal verblijf de openbare orde heeft geschaad. Voorts blijkt uit hetgeen voorafgaat dat beide bestreden beslissingen een motivering omtrent artikel 8 van het EVRM bevatten.

Uit het administratief dossier blijkt echter dat de enige informatie die aan de verwerende partij ter kennis was gebracht voor het nemen van de bestreden beslissingen het gegeven was dat de verzoekende partij een vriendin heeft die in België verblijft. Voor het nemen van de bestreden beslissingen had de verzoekende partij haar intentie om te huwen niet kenbaar gemaakt aan de verwerende partij. Gelet op deze bekende elementen en het vaag en kort betoog van de verzoekende partij in het verzoekschrift, is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris stelt in de eerste bestreden beslissing dat het hebben van een relatie met een persoon die in België verblijft de verzoekende partij niet vrijstelt van de vereiste verblijf- en binnenkomstdocumenten en dat het om een tijdelijke scheiding gaat.

Via een schrijven van haar vriendin tracht de verzoekende partij te weerleggen dat haar vriendin zich naar Algerije kan begeven. Enerzijds voegt de verzoekende partij een stageovereenkomst van haar vriendin toe waaruit blijkt dat zij van 1 oktober 2015 tot 30 september 2016 haar stage als dokter in de psychiatrie uitvoert in een ziekenhuis. Uit de stageovereenkomst blijkt dat de verzoekende partij over 29 verlofdagen beschikt en ook de wettelijke feestdagen. Ook wordt een bewijs toegevoegd dat de vriendin van de verzoekende partij op 20 juni 2015 als dokter aan de ULB afgestudeerd is en sinds 7 juli 2015 als dokter ingeschreven is. Om te staven dat de verzoekende partij effectief haar stage uitvoert worden er loonfiches aan het verzoekschrift toegevoegd. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij voormelde stukken niet voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft bijgebracht. Met deze elementen weerlegt de verzoekende partij evenmin de motieven van de tweede bestreden beslissing dat haar partner zich naar Algerije kan begeven, nu de stage van de partner van de verzoekende partij heden afgelopen is. De verzoekende partij laat na nog aan te tonen welk belang ze bij dit onderdeel van haar middel heeft, nu de stage van de partner van de verzoekende partij gedaan is. Het gegeven dat de partner van de verzoekende partij als dokter ingeschreven is bij de orde van geneesheren van Brabant vormt op zich geen hinderpaal. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar partner haar werkzaamheden als dokter niet in Algerije kan uitoefenen in afwachting dat de verzoekende partij in het bezit wordt gesteld van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. Ook maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat haar partner omwille van haar beroep zich niet naar Algerije kan begeven tijdens haar vakantieperiodes in afwachting dat de verzoekende partij in het bezit wordt gesteld van de vereiste documenten.

Voormelde motivering uit de bestreden beslissingen zijn niet kennelijk onredelijk nu het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van de verzoekende partij er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108), maar dergelijke uitzonderlijke elementen worden door de verzoekende partij niet bijgebracht. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet stellen dat er geen rekening werd gehouden met de voorgestelde relatie met haar vriendin. De stukken die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift voegt, doen geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

In casu maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 8 van het EVRM *juncto* de materiële motiveringplicht aannemelijk.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS